

عنوان مقاله:

مبارزه با تزویر در غزلیات حافظ

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی ادبیات، زبان شناسی و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

مهدی دادگر - دانشجو معلم کارشناسی آموزش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان ایلام

خلاصه مقاله:

تزویر در شعر حافظ، یکی از بن مایه ها و زیبایی های شعر او را تشکیل می دهد و زاهد، واعظ، صوفی، مفتی، امام، شیخ، محتسب و حتی پیر ریایی اصلی ترین عناصر ریا و فساد زمانه حافظ هستند. فساد و ریای زمانه حافظ توسط همین اشخاص شکل می گیرد و بدون وجود این اشخاص معنایی ندارد. حافظ با ابزاری که در اختیار خود دارد سعی می کند تا تزویر این اشخاص را نمایان سازد. هدف اصلی این پژوهش، آشکارسازی صفات منفی شخصیت های مفسد دیوان حافظ در جهت مبارزه با آنها، بررسی نحوه مبارزه حافظ با ریاکاران، قیام علیه ابزار ریا و استفاده از بیان طنز و گزنده خود در برابر آن هاست. این مقاله به دو بخش کلی زهد و ریا تقسیم می شود که بخش اول شامل: زهد، زاهد و نگاه حافظ به زاهد و رفتار مبارزی او با زاهدان است و بخش دوم شامل: ریا و ریاکاران، نگاه حافظ به ریا و برخورد و مبارزه متفاوت حافظ با هر یک از اشخاص ریاکار است. روش گردآوری اطلاعات در این مقاله، روش کتابخانه ای، توصیفی - تحلیلی است.

کلمات کلیدی:

تزویر و ریا، زهد، حافظ، زاهد، صوفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1915050>

